

Rozważania: niedziela 11 tygodnia okresu zwykłego (rok B)

Rozważanie na niedzielę jedenastego tygodnia okresu zwykłego. Poruszane to: Boży rytm; siła ziarna; kontrast między niepozornością a wielkością.

- Boży rytm;
- Siła ziarna;
- Kontrast między niepozornością a wielkością.

„USŁYSZ, Panie, kiedy głośno wołam,
Ty jesteś moją pomocą, więc mnie
nie odrzucaj i nie opuszczaj mnie,
Boże, mój Zbawco”^[1]. Te błagania o
pomoc, przypisywane królowi
Dawidowi (Ps 26,7,9), stanowią wstęp
do dzisiejszej liturgii. Pełni ufności
wznosimy w tę niedzielę pieśń do
Boga, aby wysłuchał naszych potrzeb
i towarzyszył nam w trudnościach,
które mogą pojawić się na naszej
codziennej drodze. Jak zauważyła
św. Teresa z Lisieux, nasza modlitwa
jest „porywem serca (...), okrzykiem
dziękczynienia i miłości, zarówno
pośród cierpienia, jak i pośród
radości. Jednym słowem, jest to coś
wielkiego, coś nadprzyrodzonego”^[2],
co poszerza naszą duszę i jednoczy
nas z Jezusem.

Ewangelia dzisiejszej niedzieli
przedstawia nam dwie krótkie
przypowieści: o ziarnie, które samo
kiełkuje i rośnie, oraz o ziarnku
gorczycy (por. Mk 4, 26-34). Są to

znajome obrazy zaczerpnięte z codziennego życia na wsi, zrozumiałe dla wszystkich naśladowców Jezusa. „Z czym porównamy królestwo Boże lub w jakiej przypowieści je przedstawimy? Jest ono jak ziarnko gorczycy” (Mk 26,31). Na przykładzie sposobu, w jaki ziarno rośnie, Jezus chce wyjaśnić, że nie można oceniać tajemniczego działania Boga na podstawie znikomości jego pierwszych kroków. Chociaż Królestwo może wydawać się niepozorne na początku, w rzeczywistości zawiera ogromną moc, która ujawnia się z czasem.

Na pierwszy rzut oka nasiono jest bardzo małe. Czasami jest nawet ledwo zauważalne. Jego wartość wydaje się niemal nieistotna. Jednak po zasianiu ziarno rośnie i rośnie, nikt nie jest w stanie go powstrzymać, wydaje owoce, które pojawiają się, nie wiadomo skąd,

przekraczając oczekiwania rolnika. Boże działanie w świecie i w historii nie jest zazwyczaj spektakularne, ani nie przynosi natychmiastowych rezultatów. A nawet wiąże się czasem z pozornymi niepowodzeniami. Ale w tym ziarnie, małym i dyskretnym, jest już ukryta obietnica tego, co ma nadejść. Kiedy widzimy, że owoce przychodzą powoli, że nasze pragnienia nawrócenia nie zawsze są skuteczne, możemy szukać w Panu zapewnienia. Prawdą jest, że na pierwszy rzut oka sprawy rozwijają się wolniej, niż byśmy sobie tego życzyli, i że możemy czuć się osamotnieni i pozbawieni ludzkich środków. Jezus przypomina nam, że początki są skromne, ponieważ ziarno musi najpierw wyrosnąć wewnątrz, w sercu ziemi. Potem, kiedy Bóg zechce, nadejdzie czas, aby zebrać jego owoce, ponieważ Jego rytm niekoniecznie jest taki jak nasz.

PIERWSZA przypowieść kieruje naszą uwagę na dynamikę zasiewu. Ziarno zasiane w ziemi kiełkuje i rośnie samo, niezależnie od tego, czy rolnik śpi, czy czuwa. Podczas siewu rolnik jest pewien, że jego praca nie będzie bezowocna; zna *moc* drzemiącą w ziarnie, gdy otrzymuje ono wodę niezbędną do jego rozwoju. Musi tylko dobrze ukryć małe nasionko w glebie i podlewać je od czasu do czasu. Podtrzymuje go również w jego pracy wiara w dobro gleby, która otula ziarno, które w niej umieścił. „Ziemia sama z siebie wydaje plon, najpierw źdźbło, potem kłos, a potem pełne ziarno w kłosie” (Mk 4,28).

„Czas obecny jest czasem zasiewu, a wzrastanie ziarna zapewnia Pan. A zatem każdy chrześcijanin wie dobrze, że powinien czynić wszystko, co w jego mocy, ale ostateczny wynik

zależy od Boga: ta świadomość podtrzymuje go w trudzie codziennego dnia, szczególnie w trudnych sytuacjach”^[3].

Współdziałanie w sianiu Słowa Bożego w sercach innych jest bardzo podobne do pracy na roli. Owoce nie są od razu zauważalne i możemy ich nawet nie dostrzegać ludzkim wzrokiem. Ale możemy być pewni, że ziarno rośnie w sposób, który przekracza nasze oczekiwania.

„Nigdy nie zapominajmy, kiedy głosimy Słowo, że również tam, gdzie się wydaje, iż nic się nie dzieje, w rzeczywistości Duch Święty działa, i królestwo Boże już wzrasta, poprzez nasze wysiłki i poza nimi”^[4].

Nasz optymizm i nasze zaangażowanie opierają się na tym solidnym zaufaniu. Mówi o tym apostoł Paweł, gdy pisze do chrześcijan w Koryncie: „Tylko Bóg daje wzrost” (por. 1 Kor 3, 7), a my jesteśmy po prostu Jego

„sługami” (por. 1 Kor 3, 6-9). Daje nam ukojenie świadomość, że owoce nie zależą od tego, co jesteśmy w stanie zrobić z naszymi ograniczonymi zasobami. W rzeczywistości Bóg zadowala się tym, byśmy robili to, co w naszej mocy, na miarę naszych możliwości. W tym duchu św. Josemaría zachęcał nas do wykorzystywania wszelkich ludzkich środków, tak jakby nie istniały środki nadprzyrodzone, i odwrotnie, do wykorzystywania wszelkich środków nadprzyrodzonych, tak jakby nie istniały środki ludzkie^[5]. „Działaj tak, jakby wszystko zależało od ciebie, wiedząc jednak, że w rzeczywistości wszystko zależy od Boga”^[6]. Boże dzieło w historii jest urodzajne, ponieważ On jest Panem Królestwa. Często to do nas należy praca, cierpliwe oczekiwanie na owoce. Zwycięstwo Boga jest nieuniknione.

MAŁE ziarnko gorczycy, czytamy w drugiej przypowieści, „wsiane wyrasta i staje się większe od jarzyn; wypuszcza wielkie gałęzie, tak że ptaki powietrzne gnieźdzą się w jego cieniu” (Mk 4,32). Tak mała rzecz z upływem dni i miesięcy staje się czymś trudnym do wyobrażenia. To ziarno, które jest pełne życia, jest w stanie rozbić glebę, wyjść na światło słoneczne i wyrosnąć na drzewo, osiągając nawet trzy metry wysokości. „Dopiero gdy zostanie rozłupane, ukazuje swoją siłę”^[7].

Podobnie jak w pierwszej przypowieści, także tutaj kontrast między niepozornością ziarna a wielkością tego, co ono wytwarza, jest bardzo wyraźny. Być może jest to coś, czego doświadczamy również w naszym życiu. Wiemy, że Bóg powołał nas do wielkich rzeczy, ale być może czujemy, że nie jesteśmy w stanie im sprostać. W rzeczywistości Chrystus nie powołał nas ze względu

na nasze zasługi, ale dlatego, że *tak Mu się upodobało*. Nie oczekuje od nas robienia nadzwyczajnych rzeczy, ale pokory, by pozwolić Mu wzrastać w naszym życiu i każdego dnia ufać Jego bezwarunkowej ofercie miłości. „Słabość jest siłą nasienia, podzielenie go jest jego mocą. Takie jest Królestwo Boże: rzeczywistość po ludzku mała, składająca się z ubogich w sercu, tych, którzy pokładają ufność nie we własne siły, ale w moc miłości Boga, tych którzy nie są ważni w oczach świata. A jednak to właśnie przez nich wdziera się moc Chrystusa i przemienia to, co jest pozornie nieistotne”^[8].

Nasza maleńkość nie ma zbyt wielkiego znaczenia. Nasza kruchość nie jest przeszkodą nie do pokonania dla działania łaski. Bóg sprawia, że wszystko, co wielkie, rośnie dzięki obfitości Jego darów. „Odrzuć daleko tę rozpacz wynikającą ze znajomości własnej nędzy. – To prawda, że pod

względem finansowym jesteś
zerem... pod względem prestiżu
społecznego – również zerem... pod
względem cnót – kolejnym zerem... i
kolejnym – pod względem talentu...
Ale po lewej stronie tych zer znajduje
się Chrystus... I jaką ogromną liczbę
to daje!”^[9] —. Najświętsza Maryja Panna
przyjęła ziarno Słowa Bożego jako
„dobrą glebę”. Możemy prosić Ją, aby
umocniła w nas tę ufność w obliczu
oczywistej „dysproporcji pomiędzy
środkami a owocami, które wzbudza
Bóg. Jego zbawcza moc nie
zmniejszyła się, ale oczekuje od
każdej i każdego z nas, a także od
ludzi, którzy znajdują schronienie w
cieniu tego bujnego drzewa, hojnej
odpowiedzi, największej, na którą
będziemy w stanie, z Jego
pomocą”^[10] —.

^[1] — Antyfona na wejście.

[2] Św. Teresa z Lisieux, *Dzieje duszy*, s. 184.

[3] Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 17-VI-2012.

[4] Franciszek, *Anioł Pański*, 16-VII-2023.

[5] Por. Ernst Burkhardt - Javier López, *Życie codzienne i świętość w nauczaniu św. Josemarii. Studium teologii duchowej*, Rialp, Madrid 2013, tom III, s. 187.

[6] Święty Ignacy z Loyoli, cytowany w Pedro de Ribadeneira, *Życie św. Ignacego z Loyoli*.

[7] Św. Ambroży z Mediolanu, *O Ewangelii Łukasza*, VII, 179-182: SC 52.

[8] Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 17-VI-2012.

[9] Św. Josemaría, *Droga*, 473.

^[10] Bp Javier Echevarría, *List
duszpasterski*, 1-X-2016.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-niedziela-11-
tygodnia-okresu-zwyklego-rok-b/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-niedziela-11-tygodnia-okresu-zwyklego-rok-b/)
(17-03-2026)